

Sygn. akt I CSK 2343/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa A. L.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód A. L. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sadu Okręgowego w W. z 31 maja 2021 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w W. z 28 maja 2019 r. poprzez oddalenie powództwa o zapłatę 50 000 zł przeciwko J. S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący nie sformułował dostrzeżonego zagadnienia prawnego w sposób precyzyjny. Wskazał jedynie, że dotyczy ono *wykładni oświadczeń woli, a w szczególności zachowań osoby, które*

należy interpretować jako chęć nawiązania stosunku prawnego. Ponadto w ocenie powoda skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie zasad logiki podczas oceny zachowania skarżącego w postaci wręczenia kwoty 50 000 zł małżonce jego partnera biznesowego celem zwolnienia go z aresztu za kaucją. Powód twierdzi, że zachowanie takie nie może być interpretowane w inny sposób niż zawarcie między wręczającym a odbierającą umowy pożyczki.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13).

Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom. Po pierwsze zagadnienie prawne nie zostało w ogóle sformułowane, podano jedynie jego tematykę.

Po drugie powód związał swoje wątpliwości z konkretnym stanem faktycznym sprawy, zabrakło zatem wymaganego elementu abstrakcyjności. Co więcej, stan faktyczny, którym powód uzasadnia swoje wątpliwości przytoczone na poparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zgodny z ustaleniami

poczynionymi przez sąd odwoławczy, co jest niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Sąd ten zwrócił przede wszystkim uwagę na okoliczność, że małżonek pozwanej pozostawał w licznych stosunkach biznesowych i prawnych z powodem, jego małżonka mogła zatem wykazywać przeświadczenie, że uiszczenie na jej ręce kwoty kaucji za opuszczenie aresztu stanowi element rozliczeń majątkowych między partnerami w interesach. Inna interpretacja zachowania skarżącego była zatem, inaczej niż chciałby tego powód, zupełnie logicznie możliwa, a nawet bardziej prawdopodobna, zważywszy na to, że jedyną rolą pozwanej było wpłacenie przekazanych jej pieniędzy na odpowiednie konto bankowe.

Oparcie wyводу na założeniach odmiennych od stanu faktycznego sprawy ustalonego przez sądy *meriti* uzasadnia także przyjęcie braku oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy przypomina, że dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11). Na marginesie zaś Sąd Najwyższy zaznacza, że te same argumenty nie mogą dotyczyć zarówno skomplikowanego problemu prawnego, przedstawionego jako zagadnienie prawne, jak i dowodzić oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisu prawa o jednolitej wykładni. Ten sam problem nie może być bowiem jednocześnie tak złożony, że wymaga to interwencji Sądu Najwyższego i tak oczywisty, że z jego rozpoznaniem poradzi sobie sprawnie przeciętny prawnik (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[as]

